

Андрій ВИТІВСЬКИЙ

Уявімо собі на хвилинку чисте, спокійне море, по якому курсує дерев'яний вітрильний корабель, а також недільний ранок, коли у церкві зібралась спільнота людей на Літургію. Здавалося б, ці дві картини не мають нічого спільного, проте не робимо поспішних висновків. Ввійшовши у «внутрішнє життя» корабля, ми побачимо людей із певною специфічною функцією: хтось напинає вітрила, хтось виглядає землю, хтось слідкує за правильністю курсу, а дехто готує їсти. А тепер уявімо, що хтось із них перестав виконувати свій обов'язок. Мандрівка їхня, очевидно, зазнає фіаско. Або, як писав Бруно Ферреро, уявімо, що один із цвяхів відмовився тримати дошку, що тоді? Рано чи пізно корабель просто потоне!

«Це приклад з кораблем дуже повчальний, але до чого тут споруда церкви?», – скажете Ви. Ну, почнімо дещо здалеку. Протягом життя ми бачимо церкви різноманітних форм: круглі, хрестоподібні, квадратні, кожна з яких має певне символічне значення. Цікаво, що квадратна форма символізує Ковчег Ноя, де спільнота людей є мандрівниками до Царства Небесного. Тут, власне, й виникають потреби виконання нами різних обов'язків, аналогічно до корабля. Уявімо собі Літургію без паламаря, свічконосців, дяка чи церковного хору, або церкву з повною відсутністю естетичного вигляду – подвір'я непокошене, паркан повалений. Думаю, нікого з нас така ситуація не надто тішила б. Такому «кораблю» загрожує небезпека. Тому Конституція II Ватиканського Собору гласить, що участь мирян в Літургії повинна бути «повною, свідомою, дієвою», що стосується кожного християнина, а не тільки паламаря і скарбника!

Християнином є кожен, хто отримав Таїнство Хрещення. Тому, якщо виникатиме питання, чи брати дитину до церкви, відповідь, безсумнівно, - «так». «Пустіть дітей! Не бороніть їм приходити до Мене, бо таких Царство Небесне» (Мт. 19:13). Думаю, ці слова Христос адресує кожному з нас. Не дивуйтесь, що діти не слухають уважно молитву чи проповідь, що не можуть стояти рівно, що розмовляють, що до всього хочуть доторкнутись – така вже їхня природа. Якби Христос не хотів бачити їх такими, то

«відмінив» би дитинство. Але що ж це за життя без дитинства? Думаю, кожен в галереї найкращих спогадів містить певні події з дитинства, а оповиті пеленою казковості вони є чи не найкращими. Не забираймо це й у своїх дітей! Зробімо Літургію святом для них, адже це і є свято – Бенкет Господа, що й ми самі не завжди розуміємо. Звичайно, дітей потрібно готувати до Служби Божої: навчити хреститись, приступати до Святого Причастя, чемно поводитися у храмі тощо. Та не раз бачимо, як батьки кричать на дітей чи застосовують до них й інші «санкції», бо ті «крутяться», та зрозуміймо, що наша нетерпеливість може стати підставою того, що церква ввійде в список неприємних відчуттів дитини і навіть в дорослому віці вона підсвідомо відчуватиме дискомфорт або й взагалі відкине її як щось чужорідне.

Отож, дорогий читачу, пам'ятай, що корабель Церкви потребує Тебе. Будь активним! Та не забуваймо, що головним мотивом має бути любов, адже читаємо: «...якби віддав моє тіло на спалення, але не мав любови, то я не мав би жадної користи» (1 Кор. 13, 3).

Андрій ВИТІВСЬКИЙ «Прийдіть до Мене всі...», та «не будьте літеплі» //СЛОВО № 3 (59) 2014, с.7